

CEL MAI AGLOMERAT LOC DE LA GILLETTE

(văzut de cei care încă așteaptă)

„O clinică vindecă pacienții. O comunitate care îngrijește îi susține pe oameni.”

I. Locul cel mai aglomerat

Care este locul cel mai aglomerat dintr-o unitate medicală?

Nu holul.

Nu cabinetele.

Nu sala de așteptare.

Nici coridoarele.

Locul cel mai aglomerat este cel care nu apare pe niciun plan.

Este viitorul.

Oricine intră poartă cu sine o întrebare.

Pacienții.

Familiile.

Medicii.

Asistentele.

Directorii.

Chiar și cel care spală pe jos.

Nimeni nu știe cu adevărat cum se va sfârși — sau poate se prefac, de frică.

Și totuși, toți continuă să-și facă planuri pentru ziua de mâine.

Nicăieri altundeva n-am văzut atâția oameni trăind deodată în același prezent și locuind, cu încăpățănare, același viitor.

De aceea cred că cimitirul este locul cel mai aglomerat pe care l-am cunoscut vreodată.

II. Epilog

Mulți cred că opusul vieții este moartea.

Eu nu sunt atât de sigur.

După ce am trecut prin centre de recuperare, spitale, cămine de bătrâni și cimitire, am ajuns la o altă concluzie.

Opusul vieții nu este moartea.

Este uitarea.

Și probabil tocmai de aceea cimitirul este unul dintre cele mai aglomerate locuri pe care le cunosc.

Nu de oameni.

De memorie.

Toată viața ne e frică de cimitir.

Copii fiind, suntem învățați că este locul sfârșitului.

Ca adulți, învățăm să-l ocolim.

Mergem acolo din datorie, la comemorări, din respect.

Intrăm în tăcere și plecăm cât putem de repede.

Și totuși, privind cu atenție, am descoperit că cimitirul nu este locul morților.

Morții nu sunt acolo.

Sunt în casele în care au locuit.

În cuvintele pe care le-au lăsat.

În gesturile pe care le-am învățat de la ei.

În defectele pe care le-am moștenit.

În absențele care continuă să ne vorbească.

Cimitirul este locul celor vii.

Al celor care se întorc.

Al celor care își amintesc.

Al celor care mai au ceva de spus cuiva care nu mai poate răspunde. Și ți-o spun ca unul care a fost acolo, dar n-a găsit loc.

III. Pagina autorului

Această lucrare nu a fost comandată.

Nu a fost vândută.

Nu a fost făcută în scop comercial.

A fost scrisă ca mărturie pentru valoarea recuperării, a demnității umane și a relației dintre oameni.

Singura taxă cerută este un dolar simbolic — nu ca plată pentru lucrare, ci ca mărturie a unui angajament comun față de o cultură a grijii, a speranței și a responsabilității.

Ferdinando